

Леся Романчук

Чотири дороги назустріч

Книга третя

ТЕРНОПІЛЬ
БОГДАН

ББК 84(4Укр)-444
Р69

Леся Романчук

Р69 Чотири дороги назустріч. Книгаретя.—
Тернопіль: Навчальна книга—Богдан, 2006.—288с.

ISBN

Авторка бестселера “Не залишай...”, що підкорив серця багатьох, знову дивує читачів модерною “love story”.

Дружини і чоловіки, українські, німецькі, американські, сини і дочки, бандити і митники, друзі й вороги — долі їх усіх переплітаються і перетинаються на сторінках нового роману “Чотири дороги назустріч”.

Буде весело і страшно, гірко й солодко, буде кохання і постріли, сльози і радощі, не буде тільки нудно!

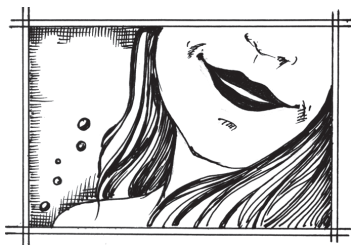
Для широкого кола читачів.

ББК 84(4Укр)-444

Охороняється законом про авторське право. Жодна частина даного видання не може бути використана чи відтворена в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.

ISBN

© Романчук Л., 2006
© Навчальна книга—Богдан, макет,
художнє оформлення, 2006

ДОРОГА РАДІСНА

Антуанетта прокинулася рано. Вона взагалі любила ці ранкові години, коли місто ще спить, коли ранкове сонце, визолотивши стрункий рядок молодих тополь уздовж вулиці, перебирає теплими пальчиками листочки, коли з відчинених балконних дверей струмує прохолода, коли небо, прозоре, світле, голубе, ще не захарашчене брудно-сірими смугами і клубками хмар, виглядає чистою сторінкою, листком кольорового паперу, на якому хочеться вималювати, вивести, виписати літери, що символізують радісний трепет душі, літери, що прикипіли до серця, літери, що складають його ім'я.

Мабуть, жінці її віку негоже дозволяти собі переживати щось подібне. В її літа сором і признаватися, що прокидаєшся ранньої пори від незнаного досі лоскоту у серці, від мерехтіння радісних думок, від теплої леготу, що здіймають довкруг обличчя янгольські крила такого світлого, такого високого, такого всеосяжного почуття.

Антуанетта прокидалася тепер з усмішкою. Ще не встигла зрозуміти, що довкола діється, ще не встигла отямитися, а губи вже склалися у давно

4 _____ *Леся Романчук.* Чотири дороги назустріч забутому, ще дитячому, мабуть, вигині очікування радості — як на Новий рік, як у День народження. День народження був тепер у неї щодня. Щодня вона по-новому народжувалася. Народжувалася як жінка, як кохана, як володарка, як королева. І відчувала себе володаркою, королевою. Володаркою одного-єдиного серця, одного-єдиного чоловіка. **Одного. Зате якого!**

Він спав поруч. Спав спокійно, міцно. Та щойно Антуанетта прокидалася, його очі вмить розплющувалися. Тому вона намагалася не ворухитися, не дихати, припинити, щоб не будити завчасу це велике, довге, що ледь уміщалося на дивані, таке лагідне і світле дитя. Хай спить. Хай перебуде ці найсолодші хвилини перед ранковим пробудженням десь там, у сонячному світі його сну. Хай відпочине.

А їй не хотілося спати. Уперше за останні роки. За роки після народження Дмитрика. Такого ніколи не траплялося раніше. Вона лягала пізно, прокидалася також пізно, зазвичай з важкою головою і з відчуттям того, що сон, навіть тривалий, не пішов на користь. У неділю дозволяла собі поспати довго-довго, години до дев'ятої. Та однаково почувалася кепсько. Антуанетта читала у медичних журналах, що це називається депресивним станом або синдромом хронічної втоми. І лікувати цей синдром сном — марно, не допоможе. Потрібно інше — фізичні навантаження, раціональне харчування, позитивні емоції. Фізичні навантаження — оцього

Антуанетта важко уявляла собі, куди у цій кімнаті, перехрещеній шафами, диванами і столом, одним, зате великим, вміститься ялинка і гості.

Яким би довгим не здавалося очікування, завжди настає день, коли, нарешті, пора.

Цього дня, останнього дня в їхній з Дмитриком оселі, Антуанетта прокинулася рано. Не просто рано, а майже уночі.

Повний місяць осявав їхню кімнату крізь вікно, з якого вже зняли штори, і воно виглядало по-сирітському нещасним і голим. Такою ж голою виглядала і кімната. Порожня шафа ображено стулила свої щелепи. Вона вважала себе ще зовсім молодою і неповага з боку господині, яка не хотіла більше зберігати в ній свої речі, а збиралася відвезти до магазину вживаних меблів, ображала. Якби ще до антикварного! А її ж, оцю шафу, купував іще сам професор Стороженко за молодих літ!

Увесь вміст шафи посортовано: у великих картонних коробках те, що поїде у село, гуманітарна допомога тим, кому й уживане за щастя, у валізі — нові, придбані вже в “епоху Маркіяна” речі, які перевезуть на нову квартиру. В окремому ящику — посуд, придане Антуанетти, дорогий і красивий, а тому вічний, такого й тепер пошукати. Кришталь — вази, фужери, келишки. Все це не дуже тепер модне, але знадобиться. І ще — книги.

Окремо і дуже обережно запакувала квіти — маленькі вазончики з узумбарськими фіалками, які

_____ *Леся Романчук.* Чотири дороги назустріч дуже любила і мала близько десяти сортів. Ця цифра нікого з професійних квітників не вразила б, та скромність колекції визначалася чинником, що до квітів стосунку не мав — просто більше не уміщалося на підвіконні. У новій квартирі Антуанетта планувала розвести цілу оранжерею цих примхливих, та дивовижно красивих квіток, чого-чого, а місця там не бракувало.

Сиротою стояла запакована до перевезення стара настільна лампа — вона осявала яскраво-жовтим оком ще чернетки докторської дисертації Стороженка-старшого, а потім — перші кривенькі літери у зошитах першокласника-Дмитра. Анета вже кілька разів поривалася викинути цього канцелярського монстра з перев'язаними ізоляційною стрічкою бойовими ранами, та Дмитро не погоджувався без неї ступити за поріг, вона йому, бачте, як талісман, необхідна для успішного навчання.

Антуанетта лише внутрішньо посміхалася: учора вони з Маркіяном навели у Дмитриковій кімнаті повний порядок. Розставили меблі. Усі, крім спеціального комп'ютерного столика, його привезли лише учора ввечері. Він поки що стоїть запакований, чекає майстра-столяра, щоб зібрав докупи. І лампу купили, нову, красиву. І комп'ютер. Єдине — не підключили. Маркіян глянув на безліч шнурів і махнув рукою — хай спеціалісти розбираються, його справа — купити. У кімнаті все є, навіть чиста постіль в ящику канапи. Бракує лише килима на підлозі, оцього, що висів у них на стіні, він саме

Антуанетта вже встигла опанувати собою і поглянути на проблему іншими очима.

— Вибач, Валюшко, вибач. Я справді не про те думаю. Ми чомусь більше замислюємося над земним, а дитинка — Господній дар. І якщо він тобі випав — це щастя. У будь-якому випадку, за будь-яких обставин. І за це треба випити апельсинового соку. Зачекай хвилинку, я зараз зроблю свіженького! Тобі тепер потрібні вітаміни!

І Антуанетта побігла на свою улюблену кухню, до своїх улюблених кухонних машин вичавлювати сік зі свіжих апельсинів для вагітної Валюшки, якій потрібні вітаміни.

— Пий! Це дуже корисно!

Чомусь саме ця склянка соку здалася Валі символом її майбутнього життя, підпорядкованого появі дитинки. Життя, де всі турбуватимуться про неї, дбатимуть, піклуватимуться. Валя вихилила її до дна, як шампанське на Новий рік.

Та Антуанетта повернулася до головного:

— А Віктор знає?

— Поки що ні.

— А Отто?

— Звичайно, ні!

— Валюшо, я думаю, тобі варто зараз поїхати до нього. До Отто. Застрахуватися не завадить. Воно ще всіляко може обернутися, а німецьке громадянство твоєму маляті не зашкодить.

— Господи, які ви всі практичні! Справжнісінькі німці! Німецьке громадянство, застрахуватися!

Хоч би словечко про мене! Як я почуваюся, чи зможу я взагалі доїхати до цього вашого Отто. У мене від одного його голосу токсикоз починається!

— Гаразд, гаразд, Валюшко, я більше не буду, але погодься, щоби спокійно носити дитинку і народжувати, потрібно визначитися принаймні з батьком. І з країною народження майбутнього громадянина. Чи це, на твою думку, не важливо?

Валентина не могла заперечити. Та якби вона сама знала!

Вона не знала не тільки того, де і кому народжуватиме. Не знала, що чекає її попереду. Не знала, що чекає удома.

А вдома чекав букет. Великий букет троянд. Просто на килимку під дверима. І картка: “Чекаю зустрічі. Жанна”.

Зміст

Дорога радісна	3
Дорога заплутана	28
Дорога зі знаком питання	60
Дорога небезпечна	94
Дорога сумнівів	117
Дорога засніжена	130
Дорога, що пахне кавою	151
Дорога холодна	176
Дорога убік і вгору	197
Дорога надій і розчарувань	219

Літературно-художнє видання

Романчук Леся

ЧОТИРИ ДОРОГИ НАЗУСТРІЧ **Книга третя**

Головний редактор *Б.Є. Будний*

Редактор *Г.В. Осадко*

Ілюстрації *Г.В. Осадко*

Обкладинка *Л.А. Бейгер*

Комп'ютерна верстка *Т.М. Залосдової*

Підписано до друку 18.10.2006. Формат 70×100/32. Папір офсетний.
Гарнітура Таймс. Умовн. друк. арк.10,32. Умовн. фарбо-відб. 10,32.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан»
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців
ДК №370 від 21.03.2001 р .

Навчальна книга – Богдан, а/с 529, м.Тернопіль, 46008
тел./факс (0352) 52-06-07, 52-05-48, 52-19-66
publishing@budny.te.ua
www.bohdan-books.com